

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010392
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318010392.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.08.2020, v trestnej veci obžalovaného V. I., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/69/2018 zo dňa 03.06.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

V. I., nar. XX.XX.XXXX v E., trvalé bytom
E., prechodne bytom E.,
X. XX, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Košice,

u k l a d á:

Podľa § 200 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 5 Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere
7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd ho pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný V. I. uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v mesiaci november 2017 v garsónke na X. ulici č. XX v E. aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že maloletá M. N., nar. 04.08.2008, ešte nedovršila 15. rok svojho veku, tak túto proti jej vôli ohmatával na rôznych intímnych miestach za jej prsia a medzi jej nohami, následne si ju položil na posteľ a ľahol si na ňu, pričom svojím stoporeným pohlavným údom sa snažil cez jej elastické punčochy vniknúť do jej vagíny, pričom dievča s tým nesúhlasilo, následne si kľakol nad jej hlavu a svoj vytiahnutý pohlavný úd jej asi dvadsaťkrát dával do jej úst, pričom ona sa tomu bránila,

vždy ho vytiahla z úst a plakala, kde ho následne kopla do jeho rozkroku, on s tým prestal a odišiel preč, pričom jej povedal, že keď to povie svojej mame, tak ju znásilní, kde pri tomto jeho konaní k zraneniu maloletej M.N. nedošlo.

Za to mu podľa § 200 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 5 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona uložil obžalovanému aj ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zákona uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú O. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom E., K., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že s rozhodnutím súdu nesúhlasí, pretože je toho názoru, že na základe vykonaného dokazovania nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa dopustil žalovaného skutku na tom skutkovom základe ako je bližšie uvedené v podanej obžalobe. Trestné stíhanie vo veci začalo na podklade podaného trestného oznámenia matky poškodenej dňa 01.03.2018, ktorá sa o žalovanom skutku dozvedela od svojej matky, t.j. babky poškodenej, ktorej sa poškodená zdôverila. Obvinenie voči jeho osobe bolo vznesené dňa 02.03.2018. Za účelom posúdenia duševného stavu poškodenej i vierohodnosti jej svedeckej výpovede, bola do konania vyšetrovateľom pribratá znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a to K.. N. H., ktorá bola bezprostredne prítomná aj pri prvotnom výsluchu poškodenej pred vyšetrovateľom dňa 02.03.2018. Znalkyňa na základe znaleckého skúmania poškodenej dospela k záveru, čo potvrdila aj pri svojej výpovedi v konaní pred súdom, že skutok, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenej, sa nestal. Znalkyňa presne zadefinovala, prečo a z akých možných konkrétnych dôvodov ho poškodená obvinila zo spáchania žalovaného skutku. Z dôvodu spochybnenia odbornosti a záverov znalkyne K.. N. H. zo strany splnomocnenca poškodenej a prokuratúry, konajúci súd pribral do konania nového znalca a to K.. O. H., znalkyňu z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí. Znalkyňa K.. O. H., na základe vykonaného vyšetrenia poškodenej dospela k rovnakému odbornému záveru ako K.. N. H., čo potvrdila aj pri svojej výpovedi v konaní pred súdom. Rovnako aj znalkyňa K.. O. H., na základe vykonaného vyšetrenia osobnosti poškodenej dospela k záveru, že tá má snahu sa javiť v lepšom svetle, resp. má sklon k maskovaniu sa, predvádzaniu, s potrebou vyniknúť, byť v centre záujmu a pozornosti. Prežitie udalosti skresľovala vo svoj prospech a jej špecifická vierohodnosť je podľa skúmaných výpovedí zo spisu a pri vyšetrení samotnom výrazne znížená, pre prítomnosť konfabulácie až fabulácie. Zo znaleckého skúmania znalkyne K.. O. H. taktiež vyplynula významná podstatná skutočnosť pre toto konanie a to, že pri znázornení inkriminovaného skutkového deja, tak ako ho uvádzala poškodená, bolo zistené, že to nie je technicky možné a keď znalkyňa poškodenú s touto skutočnosťou konfrontovala s otázkou, či si to všetko nevymyslela z dôvodu, že sa veľmi nazlostila na mamku, keďže ju našla v byte s obžalovaným, tak poškodená veľmi zbledla a pýtala sa na záchod a po potrebe si sadla a bola neistá. Obidve znalkyne sa v rámci svojho vyšetrenia zaoberali otázkou, či poškodená trpí alebo netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, kde zhodne uviedli, že nezistili u poškodenej prejavy posttraumatickej stresovej poruchy. V tejto časti splnomocnenec poškodenej namietal odborný názor znalkyň tvrdiac, že existenciu/ neexistenciu posttraumatickej stresovej poruchy môže určiť len odborne spôsobilý psychiater a nie psychológovia a taktiež poukazoval na potrebu nutnosti zaoberať sa otázkou, či sa u poškodenej nejedná o kontraintuitívne konanie, t.j. správanie, kedy sa obeť trestného činu sexuálneho zneužívania správa inak, ako sa od nej štandardne očakáva. Na základe toho súd pribral do konania znalkyňu S.. Y. V., z odboru zdravotníctvo farmácia, odvetvie psychiatria, ktorá na základe znaleckého dokazovania dospela k záveru, že poškodená trpí posttraumatickou stresovou poruchou a jej správanie plne napĺňa popis kontraintuitívneho konania, teda svedčí o sexuálnom zneužívaní. Z dôvodu podstatného rozporu medzi závermi znaleckých posudkov K.. N. H., K.. O. H. na jednej strane a S.. Y. V. na druhej strane súd pribral v zmysle § 147 ods. 1 Tr. poriadku do konania Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii

a Psychatrii, spol. s r.o., za ktorý podala na základe vykonaného vyšetrenia znalecký posudok K.. H. E., znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, ktorá dospela k názoru, že je veľmi pravdepodobné, že okolnosti, ktoré poškodená uvádza, zažila tak, ako ich popisuje, neboli zistené okolnosti spochybňujúce špecifickú vierohodnosť, pri aktuálnom vyšetrení nezistila prejavy posttraumatickej stresovej poruchy, avšak pripustila, že v čase vyšetrenia S.. V. sa mohla porucha rozvinúť a rovnako uviedla, že nezistila u poškodenej známky kontraintuitívneho konania. Na základe takto vykonaného dokazovania v časti posudzovania vierohodnosti výpovede poškodenej opierajúc sa o znalecký posudok K.. H., ktorá bola ako jediná bezprostredne prítomná pri prvotnom výsluchu poškodenej, znalecký posudok K.. O. H. zastáva názor, že výpoveď poškodenej ako jediného priameho dokazuje podstatným spôsobom spochybnená. Má zato, že pre rozhodnutie o vine nepostačuje jediný priamy dôkaz, ktorým je výpoveď poškodenej, ktorá je podľa jeho názoru objektívne existujúci akt pomsty s cieľom rozbiť jeho vzťah s jej matkou, dúfajúc, že dôjde k obnoveniu partnerského vzťahu jej matky a otca a rovnako súrodeneckého vzťahu s bratmi. Má zato, že na strane poškodenej existoval motív, pre ktorý ho obvinila zo skutku, pre ktorý je trestné stíhaný, ktorý spočíva v nenávisti k jeho osobe, z dôvodu ako sa správal k jej matke a druhý možný motív snaha o obnovenie pôvodnej rodiny. Veci, z ktorých ho poškodená obvinila, sa mohla dozvedieť z internetu, televízie, novín, či z rozprávania iných osôb s dôrazom na tú skutočnosť, že poškodená disponuje dostatočnou mentálnou výbavou, že by si to mohla do detailov vymyslieť a to i s poukazom na vyjadrenie K.. H., ktorá pripustila, že k takémuto obvineniu mohla byť poškodená navedená i inou osobou, čo pripustila i S.. V.. Je toho názoru, že aj nepriame dôkazy v tejto veci nevytvárajú ucelenú, ničím nenarušenú reťaz usvedčujúcich dôkazov, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že žalovaný skutok sa stal. Výrok o vine obžalovaného môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosti, či sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Za predpokladu, že aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov zostane v tejto zásadnej otázke pochybnosť, je nutné v zmysle zásady „in dubio pro reo“ tieto pochybnosti vykladať v prospech veci, t.j. obžalovaného. Preto požiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. č. 3T/69/2018-648 zo dňa 03.06.2020 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Krajský súd pri tomto postupe (aj keď obžalovaný v rámci odvolania to nenamietal) zistil, že okresný súd pochybil pri hodnotení skutočností rozhodných pre posúdenie naplnenie dôvodov pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (po jej úprave) z pohľadu vplyvu u obžalovaného diagnostikovanej sexuálnej deviácie tzv. sexuálnej agresivity na jeho ovládacie schopnosti pri spáchaní skutku v posudzovanom prípade, čo malo vplyv na určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému. Išlo však iba o také pochybenie, ktoré na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom po úprave výroku o treste bolo možné napraviť (v prospech obžalovaného) aj v odvolacom konaní.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného V. I..

V prvom rade je potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného sa opiera predovšetkým o závery znaleckých posudkov znalkýň K.. N. H. a K.. O. H., na podklade ktorých bola podstatným spôsobom spochybnená vierohodnosť výpovede maloletej poškodenej do takej miery, že vznikli zásadné pochybnosti o spáchaní skutku kladeného za vinu obžalovanému V. I. v posudzovanom prípade.

Z toho dôvodu, pokiaľ v prejednávanej veci je vina obžalovaného opretá len o jediný dôkaz a to výpoveď maloletej poškodenej, u ktorej okrem spochybnenia jej vierohodnosti, bolo preukázané, že - mala príčinu nenávidieť obžalovaného z dôvodu, ako sa správal k jej matke a rovnako s možným motívom, ktorým bola snaha poškodenej o obnovenie pôvodnej rodiny, kde súčasne znalkyne (K.. H., S.. V.) nevyvúčili, že si to mohla pri jej mentálnej výbave aj všetko vymyslieť, dokonca mohla na to byť navedená aj inou osobou - boli v prípade obžalovaného splnené podmienky, bez existencie ďalších dôkazov, pre použitie zásady „in dubio pro reo“ v pochybnosti v prospech páchatel'a a teda pre jeho oslobodenie spod obžaloby prokurátora.

V reakcii na uvedené tvrdenie obžalovaného krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja v rozpore s pravidlami logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

Pokiaľ obžalovaný nedôveryhodnosť vyjadrení maloletej poškodenej opieral o závery znaleckých posudkov znalkýň K.. N. H. a K.. O. H. po preskúmaní ich obsahu krajský súd zistil, že obe znalkyne v podstate zhodne skonštatovali, že počas a po vyšetrení maloletej a to aj po konfrontácii s obsahom jej výsluchu pred vyšetrovateľom dňa 01.03.2018, z ktorého bol vyhotovený obrazovo-zvukový záznam (K.. H. bola dokonca priamo účastná tohto výsluchu), bolo pre nich prekvapivé, že po tak intenzívnom traumatizujúcom zážitku, ktorý mala poškodená prežiť - vystupovala suverénne a komunikovala o týchto udalostiach bezprostredne, nejavila známky nejakej hanby, ostychu, neistoty, dokonca tak, ako by to mala naučené používajúc pritom aj slovník dospelých osôb. Súčasne u menovanej zistili snahu javiť sa v lepšom svetle, resp. má predispozície dávať sociálne žiaduce odpovede, či dokonca má sklon k maskovaniu sa, predvádzaniu sa, potrebuje vyniknúť, byť v centre záujmu a pozornosti. Rovnako znalkyne totožne hodnotili jej vzťah k obžalovanému vysoko negatívne, keďže bola svedkom toho, ako fyzicky ale aj verbálne (psychicky) ubližoval jej matke, na ktorú (bola a) je zjavne citovo naviazaná a preto konštatovali, že tieto negatívne zážitky medzi jej matkou a obžalovaným mohli zásadne

ovplyvniť vierohodnosť maloletej, keďže sa nachádzala v období predpuberty, kde v tomto veku je bežné, že deti majú sklony ku konfabulácii, preto by mohla byť schopná v záujme ochrany svojej matky urobiť aj nepravdivé výpovede o tom, ako sa mal obžalovaný k nej správať, resp. čo jej mal urobiť. Navyiac pre podporu tohto záveru znalkyňa K.. O. H. v rámci vyšetrenia maloletej mala zistiť, že maloletá opis udalostí, ktoré mala prežiť, najmä v pondelok (kedy ju mal obžalovaný donútiť k orálnemu styku), skresľovala, opisoval inak, čo malo zásadne spochybniť špecifickú vierohodnosť výpovede poškodenej, čo v podstate hodnotiac jej správanie (komunikáciu po oznámení skutku s najbližším okolím) konštatovala aj znalkyňa K.. H.. Obe znalkyne tiež skonštatovali, že nezistili u poškodenej maloletej známky sexuálneho zneužitia a ani symptómy posttraumatickej stresovej poruchy.

Súčasne o spôsobe správania sa obžalovaného, ktorého sa mal dopustiť na poškodenej, sa podľa obžalovaného mohla dozvedieť z internetu, televízie, novín, či z rozprávania iných osôb s dôrazom na tú skutočnosť, že poškodená disponuje dostatočnou mentálnou výbavou, že by si to mohla do detailov vymyslieť a to i s poukazom na vyjadrenie K.. H., ktorá pripustila, že k takémuto obvineniu mohla byť poškodená navedená i inou osobou (čo mala pripustiť i S.. V.).

V podstate takto ustálené zistenia vo svojom súhrne viedli menované znalkyne k záveru, že s najväčšou pravdepodobnosťou maloletá konfabuluje, či dokonca fabuluje skutočnosť rozhodné pre posúdenie skutkových okolností, ktoré sa preniesli do skutkovej vety napadnutého rozsudku a to hlavne, či došlo v posudzovanom prípade k sexuálnemu násiliu zo strany obžalovaného voči poškodenej, t.j. k vynúteniu si (násilím) orálneho styku.

Na druhej strane opierajúc sa o obsah výpovede maloletej dňa 01.03.2018 a jej nasledujúcich vyjadrení nielen pred znalkyňami K.. H. a K.. H., ale aj pred znalkyňou z odvetvia psychiatrie S.. Y. V. a hlavne znalkyne K.. H. E. z odboru psychológie, Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o., Nové Zámky, krajský súd dospel k záveru, že zhodné zistenie znalkyň K.. H. a K.. H. (o čo oprel aj svoju argumentáciu o nevine v odvolaní obžalovaný) - s prihliadnutím na suverénny a bezprostredný prejav maloletej v rámci svojich vyjadrení k veci, jej zjavný negatívny vzťah k obžalovanému a to, že pri svojich vyjadreniach menila skutočnosť a okolnosti, za akých sa mal skutok stať a dopĺňala ich o nové skutočnosti v takom zásadnom rozsahu, že existovalo dôvodné podozrenie, že si to mohla aj vymyslieť - neobstojí a dokonca ho považuje za nedôvodné.

Krajský súd tento záver oprel o dlhodobú rozhodovaciu činnosť súdov týkajúcu jednak sa procesného postavenia znalca a jeho úlohy v trestnom konaní, no predovšetkým týkajúcu sa spôsobu hodnotenia záverov znaleckých posudkov (aj v posudzovanom prípade) z hľadiska základných kritérií rozhodných pre posúdenie ich preskúmateľnosti - správnosti a úplnosti - a v tejto súvislosti považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť nasledovné.

Znalec má samostatné procesné postavenie v trestnom konaní a tomu zodpovedajúcu vlastnú zodpovednosť za pravdivosť, objektivnosť, nezaujatosť znaleckého posudku, jeho úlohou nie je vykonávať dokazovanie, hodnotiť dôkazy, riešiť právne otázky, ale jeho úlohou je vyjadrovať sa k skutkovým odborným otázkam, ktoré spadajú do jeho kompetencie (t.j. do oblasti, v ktorej je zapísaný v zozname znalcov).

Z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku, nesmie vykonávať dôkazy sám a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (pozri primerane V14/1978, R 33/1980).

V trestných veciach, teda z pohľadu konečného ustálenia skutkového stavu (a jeho právneho posúdenia) rozhodujú orgány činné v trestnom konaní a v konečnom dôsledku o otázke viny napokon súd a nie znalec a preto by sa znalec nemal stavať do pozície toho, kto robí závery o vine, respektíve, či boli alebo neboli naplnené znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu.

Súčasne platí, že výsledkom znaleckého skúmania je subjektívny úsudok znalca, ktorý musí byť preskúmateľný v súdnom konaní (hodnotenie obsahovej stránky znaleckého posudku) - znalecký posudok teda musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti a nesmie sa obmedziť len na odpovede na otázky bez toho, aby z neho bolo zrejmé, ako znalec k týmto záverom došiel.

Preskúmateľnosť znaleckého posudku je totižto základnou vlastnosťou znaleckého posudku. Prijemca posudku musí byť schopný preskúmať znalcov postup, aby mohol znalecký posudok hodnotiť. Znalecký posudok, ktorý nie je preskúmateľný, nie je dôkazom, ale je len obyčajným tvrdením, ktoré nie je možné overiť. Preskúmateľnosť znaleckého posudku je preto nutná podmienka pre jeho hodnotenie ako dôka-

zu, preto aby nevznikli pochybnosti o jeho správnosti alebo o jeho nejasnosti, resp. neúplnosti z pohľadu ustálených záverov (§ 146 Tr. poriadku).

Aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne zhodnotiť, nesmie sa teda znalec obmedziť vo svojom posudku na podanie len odborného záveru, ale z jeho posudku musí mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru - inak povedané - preskúmateľnosť znamená, že znalecký posudok obsahuje aj podrobné údaje ako sa znalec dopracoval k záverom, aké metódy použil, z akých dôkazov vychádzal a podobne.

Z pohľadu uvedeného krajský súd hodnotil závery znaleckého posudku znalkyne K.. N. H., ktorá ako prvá v poradí (k 17.05.2018) mala možnosť maloletú poškodenú vyšetriť, (dokonca bola účastná jej jediného výsluchu vo veci dňa 01.03.2018), kde okrem už naznačeného záveru, že u maloletej boli vyšetrením diagnostikované tendencie nezapamätané skutočnosti nahrádzať konfabuláciami, tiež uviedla, že maloletá má predispozície dávať sociálne žiaduce odpovede, ukázať sa v lepšom svetle aj za cenu prežitých skutočností vo svoj prospech, čo negatívne ovplyvňuje špecifickú vierohodnosť jej prejavu pri opisovaní prežitých udalostí. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.08.2015 ešte zdôraznila, že správanie obžalovaného voči poškodenej nevykazovalo žiadne patologické známky a vyjadrila názor, že podľa nej poškodená nič také negatívne nezažila, a preto nezistila známky sexuálneho zneužívania, resp. následok v podobe posttraumatickej stresovej poruchy, ktorý by mal byť spôsobený správaním obžalovaného.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že prezentované závery menovanej znalkyne K.. N. H. v jej znaleckom posudku boli, ako to vyplýva z obsahu spisu, zásadným spôsobom spochybnené v konaní pre súdom, jednak pre pochybnosti o jej odbornej spôsobilosti splniť v znaleckom posudku jej uložené úlohy, keďže splnomocnenkyňa maloletej poškodenej Z.. I. G. upozornila súd na skutočnosť, že menovaná znalkyňa, aspoň v čase, kedy mala znalecký posudok vypracovať, resp. ho na hlavnom pojednávaní obhajovať, nemala preukázateľne absolvované špecializované vzdelanie s atestačnou skúškou z odboru klinickej psychológie, čo sa ani pri nasledujúcich hlavných pojednávaniach, na ktorých bola účastná nesnažila spochybníť a jednak pre prokurátorom v obsahu znaleckom posudku zistené navzájom si odporujúce zistenia znalkyne ohľadom poškodenou prežitých negatívnych zážitkov s obžalovaným (keďže pôvodne žiadne jeho patologické správanie zistené nebolo) a jej suverénneho spôsobu ich prezentácie pri výsluchu a pri vyšetrení pred znalkyňou.

Napokon uvedené pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku, či má vôbec znalkyňa dostatočné predpoklady, najmä špeciálne znalosti, aby mohla úlohu v posudzovanom prípade riadne splniť len prehľbuje samotné priznanie K.. H. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní zo dňa 17.05.2018 (na čo správne poukázala aj splnomocnenkyňa poškodenej), keď na otázku vyšetrovateľa, či z pohľadu jej znalostí z praxe, je bežné, že deväťročné dievča popisuje tak závažné skutočnosti bez akýchkoľvek emócií - výslovne uviedla, že k tejto otázke sa nemôže kompetentnejšie a presnejšie vyjadriť, nakoľko nemá až toľko veľa skúseností pri vyšetrovaní detí, ktoré by boli nejakým spôsobom sexuálne zneužívané.

Už len z týchto dôvodov bolo pribratie iného znalca z odvetvia Klinickej psychológie detí a dospelých K.. O. H. v súlade s ust. § 146 Tr. poriadku do trestného konania v posudzovanej veci okresným súdom vecne správne a zákonné, keďže vznikli preukázateľné pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku znalkyne K.. Kozmonovej.

Naviac krajský súd zistil, že aj keď menovaná znalkyňa na hlavnom pojednávaní vysvetlila, že pri zisťovaní známkov symptómov sexuálneho zneužívania u vyšetrovaných klientov sa používajú rôzne metódy a to formou rozhovorov, dotazníkových metód, či projektových a hrotových metód, tak práve v obsahu jej znaleckého posudku, pokiaľ aj v jeho úvode na č.l. 189 odkazuje na použitú testovú batériu, neboli konkrétne uvedené znalecké metódy a postupy (konkrétne označené testové metódy), ktoré použila v rámci psychodiagnostického vyšetrenia maloletej, nielen vo vzťahu k diagnostike symptómov o jej sexuálnom zneužívaní obžalovaným, ale vôbec k jej celkovým záverom o jej intelektových, pamäťových schopnostiach a osobnosti maloletej, konkrétne, že bolo u nej zistené vysoké skóre „Iž“, o snahe maloletej javiť sa v lepšom svetle, byť stredobodom pozornosti, či snahou nezapamätané (či dokonca neprežité) udalosti v prežitých situáciách si do(vy)mýšľať a keďže tento spôsob vykonania znaleckého skúmania nebol riadne vysvetlený ani na hlavnom pojednávaní - krajský súd ustálil, že tieto závery

znaleckého dokazovania menovanej znalkyne sú nepreskúmateľné a aj z tohto dôvodu vzbudzujú pochybnosti o jeho správnosti, okrem už skôr uvádzaných dôvodov.

Ako už bolo skôr uvedené, súdna prax totižto vyžaduje, aby z posudku mohol mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru, čo v tomto prípade zjavne možné nebolo, preto aj z tohto dôvodu krajský súd nemohol na závery označeného znaleckého posudku, okrem dôvodov už skôr uvedených, prihliadať.

Následne pri posúdení záverov znaleckého posudku K.. O. H. krajský súd hodnotil nielen naplnenie (už skôr uvádzaných) kritérií preskúmateľnosti znaleckého posudku, ale aj zákonnosť postupu znalkyne pri výkone znaleckého skúmania (vyšetrenia) maloletej.

V tomto prípade krajský súd síce zistil, že na rozdiel od znaleckého posudku znalkyne K.. H. v obsahu znaleckého posudku znalkyňa K.. O. H. chronologicky opisuje, akú „testovú batériu“ - označila a pomenovala aké metódy a druhy testových techník - použila pri psychodiagnostickom vyšetrení maloletej a čo presne za použitia týchto metód zistila, no konkrétne obsah zistení pre záver znaleckého posudku, keď nezistila žiadne známky sexuálneho zneužitia poškodenej a ani u maloletej symptómy posttraumatickej stresovej poruchy, však bez rozumných pochybností a zrozumiteľne nevysvetlila tak, aby bolo možné zistiť na základe akých znaleckých metód a postupov v znaleckom posudku prezentovaných, k týmto záverom dospel.

Inak povedané, a to opierajúc sa aj o výpoveď znalkyne na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.03.2019, obsah znaleckého posudku nie je v tejto časti riadne preskúmateľný a je zjavne neúplný, čo spôsobuje (v tejto časti pri diagnostikovaní posttraumatickej stresovej poruchy u maloletej) jeho nepoužiteľnosť pre účely trestného konania, keďže nie je možné toto jej tvrdenie preskúmať.

Napokon - k odbornej kompetencii diagnostikovať posttraumatickú stresovú poruchu v prežívaní poškodených - ako na to správne upozornila splnomocnenkyňa poškodenej a rovnako správne si to osvojil aj okresný súd, považuje (opätovne) za potrebné krajský súd zdôrazniť, že orgány činné v trestnom konaní a súd už pri rozhodovaní, aké odborné znalosti bude potrebné použiť pri objasnení skutočnosti dôležitej pre trestné konanie, musí správne rozhodnúť o pribatí do konania znalca z takého odboru (a v rámci jeho odvetvia), kde znalec má dostatočné odborné predpoklady, najmä špeciálne znalosti, aby mohol úlohu v posudzovanom prípade riadne splniť.

Posttraumatická stresová porucha, podľa - Medzinárodnej kvalifikácie chorôb MCKH 10, označenie F 43.1 - patrí z diagnostického hľadiska medzi duševné poruchy - ako prejav akútnej reakcie na stres, kde vyšetrenie existencie symptómov (znakov) v prežívaní vyšetreného pacienta, ale hlavne liečba patrí do odbornej pôsobnosti lekára - psychiatra a teda v rámci znaleckého skúmania do kompetencie znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie.

Súčasne platí, že aj znalci odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí a dospelých skúmajúc duševné zdravie pacienta môžu v rámci znaleckej činnosti pri ich vyšetrení zistiť symptómy (znaky duševných chorôb), napr. posttraumatickej stresovej poruchy u pacientov v prežívaní, ktorí prežili nejaký silný traumatizujúci zážitok, no keďže odborná kompetencia pre diagnostiku tejto duševnej poruchy patrí do odvetvia psychiatrie, potom na podklade týchto zistení, by mali znalci z odboru psychológie odporúčať vo svojich záveroch orgánom činným v trestnom konaní, resp. súdu bezodkladné vyšetrenie pacienta pred znalcom z odvetvia psychiatrie. Totižto len lekár - psychiater je oprávnený v týchto prípadoch určiť spôsob liečby a len lekár je oprávnený predpísať lieky určené pre pacientov, u ktorých bola táto duševná porucha diagnostikovaná, čo samozrejme nevyklučuje spolu podiel na liečbe takýchto pacientov v rámci psychoterapie, ktorú môžu (opäť po absolvovaní príslušného atestačného vzdelávania spojeného s praxou) vykonávať spravidla aj klinickí psychológovia.

Z uvedeného dôvodu pokiaľ sa aj obe znalkyne K.. H. a K.. H. na podklade úlohy im uloženej vyšetrovateľom k tejto otázke vyjadrili, na ich zistenie nebolo možné prihliadať ako na definitívny diagnostický záver, keďže neboli na tento záver odborne kompetentné, odhliadnuc od toho, že táto časť ich znaleckého skúmania pre vytknuté nedostatky ani nebola súdom preskúmateľná.

Ďalej pokiaľ obžalovaný v rámci odvolacích námietok sa okrem iného odvolával aj na zistenia znalkyne K. H., že maloletá pri cielenom rozhovore mala opísať spôsob násilného konania obžalovaného pri orálnom styku tak, že sa to nedalo ani technicky zrealizovať, krajský súd uvádza, že znalecký posudok je dôkazom len ak spĺňa všetky zákonné kritériá - dôkazom však nie je napr. to, čo povedal obvinený, resp. poškodený znalcovi počas ich vzájomného rozhovoru - u týchto osôb môže byť dôkazom len to, čo povedali vo výsluchu realizovaného v zmysle Trestného poriadku (pozri R 49/1968).

Aj napriek tomu, že na vyjadrenia poškodenej k posudzovanej veci počas vyšetrenia pred znalkyňou K.. O. H., ako už bolo uvedené, nie je možné prihliadať ako na procesne spôsobilý dôkazný prostriedok - výpoveď maloletej, krajský súd v reakcii na odvolacie námietky obžalovaného - obsah všetkých vyjadrení poškodenej z hľadiska ich vierohodnosti preskúmal.

Krajský súd skúmajúc obsah znaleckého posudku znalkyne K.. O. H. pre účely hodnotenia v ňom prezentovaných záverov zistil, že pri takomto spôsobe vedenia vyšetrenia maloletej, znalkyňa zjavne prekročila svoju kompetenciu v rámci takzvaného cieleného rozhovoru s poškodenou. Postavila sa totižto do „úlohy vyšetrovateľa“, kde maloletej vstupovala do jej opisu udalostí pri vzájomnom spolužití obžalovaného a jej matky a súčasne dávala maloletej doplňujúce otázky, v rámci ktorých tak ako to plynie z ich obsahu, sa snažila chronologicky verifikovať skutočnosti maloletou uvádzané vo výpovedi dňa 01.03.2018, čo vyvrcholilo názorným opisom znalkyne, konfrontujúc s tým priamo maloletú, v akej polohe bola poškodená v čase, kedy mal obžalovaný proti vôli maloletej násilným spôsobom dávať svoj penis do jej úst - so záverom, že to takto ani fyzicky nemohol obžalovaný predsa vykonať (ako to poškodená opisuje) so slovným sprievodom, že nech sa rovno prizná, že si to všetko na obžalovaného vymyslela, lebo sa naňho veľmi nazlostila, keď ho našla s mamkou v byte, potom, čo sa od neho odsťahovali.

Práve toto zistenie znalkyne malo byť jedným z podstatných podkladov pre záver, že maloletá určité časti príbehu konfabuluje, čiže určité časti mení, resp. ich dopĺňa o nové skutočnosti, ktoré ihneď v úvode neuviedla a to až do takej miery, že by si mala dokonca aj vymýšľať veci, ktoré sa ani reálne nemohli stať a teda, že si ich fabuluje (vymýšľa).

Na druhej strane podľa názoru krajského súdu za danej situácie je možné považovať za zrozumiteľnú následnú reakciu maloletej voči takémuto správaniu sa znalkyne, keď ako automatickú reakciu dala najavo stratu dôvery zo strany poškodenej voči nej opustením miestnosti a po jej návrate, už nebola taká uvoľnená, nechcela spolupracovať, čo zodpovedá aj hodnoteniu správania sa maloletej pri vyšetrení na hlavnom pojednávaní 03.06.2020 aj znalkyňou K.. E.. Ako ďalej uviedla, je len prirodzené, že pre deväťročnú dieťať je takéto vyšetrenie so zameraním na oblasť sexuality, ktoré je pre nich veľká neznáma, je veľmi nepríjemné, pričom vôbec tieto rozhovory s deťmi a interview s deťmi na túto tému v tak kritickom veku musí byť veľmi opatrne vykonané, aby dieťa nebolo traumatizované - inak povedané, nie je možné očakávať od tak malého dieťaťa vo veku deviatich rokov, aby vedelo rovnako ako sa všeobecne očakáva od populácie, zrozumiteľne a bez pochybností vysvetliť všetky svoje pocity a postoje k veci, keďže sa jej mali udiť takéto zlé zarážajúce a nepríjemné udalosti. Je preto nepochopiteľné v ďalšej argumentácii znalkyne, že v tom momente očakávala (súd opäť zdôrazňuje, že vyšetrovala stále ešte deväťročnú dieťať), že sa bude maloletá brániť a tvrdiť, že si to nevymyslela, že je to pravda.

Úlohou znalkyne po použití testovej batérie predsa malo byť v rámci vyšetrenia poškodenej hodnotiť jej intelektové a pamäťové schopnosti, osobnostnú štruktúru a pri cielenom rozhovore - interview - bolo jej povinnosťou (len) pozorovať poškodenú, akým spôsobom reprodukuje udalosť, ktorú mala prežiť (kde, samozrejme, bolo aj povinnosťou znalkyne obsahovo analyzovať vyjadrenia maloletej s jej výpoveďou z prípravného konania) a po získaní poznatkov a na ich podklade vysvetliť okrem iného aj, ako mohli ovplyvniť jej všeobecnú, resp. špecifickú vierohodnosť a rovnako či v prežívaní poškodenej badať symptómy traumatickej skúsenosti (zážitku) v súvislosti so skutočnosťami opísanými v skutku v prejednávanej veci a nie, a to aj v rámci doplňujúcej výpovedi na hlavnom pojednávaní zvýrazňovať, že maloletá uvádzala nové skutočnosti, ktoré pred tým neuviedla, resp. aj také, ktoré sa v skutočnosti nemohli ani tak, ako to opísala stať a preto uzavrieť, že si to maloletá s najväčšou pravdepodobnosťou vymyslela.

Menovaná znalkyňa prekročila totižto svoju kompetenciu už len tým, že hodnotila vierohodnosť výpovede poškodenej na základe zistených rozporov (v jej vyjadreniach vo výpovedi pred vyšetrovateľom a v rámci cieleného rozhovoru pred znalkyňou) - a to priamo pred poškodenou - kde spôsob vedenia rozhovoru vo veci zjavne nemal charakter spontánnej výpovede poškodenej o skutočnostiach, ktoré sa jej mali stať, ale mali vyslovene vzhľadom na spôsob vedenia tohto rozhovoru charakter cielennej konfrontácie

s každou konkrétnou skutočnosťou, ktorú maloletá k veci uviedla v rámci vyšetrenia so skutočnosťami, ktoré vypovedala v rámci výsluchu dňa 01.03.2018.

Dôkazom tohto spôsobu porovnávania znalkyňou K.. H. každej skutočnosti, ktorú poškodená maloletá uviedla a to aj (zjavne) nepodstatnej, bez súvisu s ustálenými skutkovými okolnosťami, ako na to správne upozornila znalkyňa z odvetvia psychiatrie S. je situácia, keď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.09.2019 K.. H. zvýraznila, že maloletá mala zase uviesť niečo nové, čo pred tým neuvádzala, ak pri rozhovore (vyšetrení) pred znalkyňou S.. V. mala v rámci jedného z troch prianí uviesť, že sa chce s celou rodinou presťahovať z ul. X. do rodinného domu, pričom znalkyňa K.. H. to vnímala tak, že sa maloletá chce z bytu, kde sa v decembri 2017 odsťahovali s matkou od obžalovaného, opäť presťahovať do bytu, kde sa to malo „udiat“, čo malo tiež spochybňovať vierohodnosť výpovede maloletej.

V nadväznosti na uvedené a opäť s odkazom na ustálenú súdnu prax, krajský súd zdôrazňuje, že na hodnotenie dôveryhodnosti výpovede obvineného, či svedka je podľa procesného predpisu určený vyšetrovateľ, resp. prokurátor (pokiaľ je podaný znalecký posudok už v prípravnom konaní), ale hlavne súd po oboznámení sa s výsledkami znaleckého skúmania na hlavnom pojednávaní.

Znalec psychológ je totižto povolaný vyjadriť sa k tým črtám osobnosti obvineného, ??poprí prípade svedka, ktoré môžu mať vplyv na jeho vierohodnosť, nie je však oprávnený vyjadrovať sa k otázke, či výpoveď obvineného alebo svedka je vierohodná alebo nie, prípadne ktorá z rozdielnych výpovedí tej istej osoby je vierohodnejšia. Takéto hodnotenie dôkazov prislúcha súdu.(R 12/1987)

Znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku, nesmie vykonávať dôkazy sám a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy ani z hľadiska ich vierohodnosti ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (pozri primerane V14/1978, R 33/1980).

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, krajský súd považuje zistenia znalkyne K.. O. H. na podklade takto vykonaného vyšetrenia maloletej, ktoré mali zásadne spochybniť predovšetkým špecifickú dôveryhodnosť jej výpovede, za nepoužiteľné pre účely dokazovania v posudzovanej veci.

Na druhej strane krajský súd pri hodnotení vierohodnosti všetkých vyjadrení poškodenej v prejednávanej veci prihliadal na podstatné okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na obsahovú zhodu jej tvrdení a to - vek maloletej, rozsah a intenzita traumatizujúcich zážitkov, ktorých bola nie len svedkom, ale aj ich obeťou, a napokon aj opakované vyšetrenia maloletej s rôznym časovým odstupom od času, kedy sa skutok mal stať, keďže faktor plynutia času má tiež rovnako dôležitý význam (a vplyv) na výpoveď svedka.

V posudzovanom prípade je potrebné hodnotiť výpoveď maloletej poškodenej predovšetkým z pohľadu stupňa rozumovo-vôľových schopností zodpovedajúcich jej veku v čase, kedy sa skutok mal stať (v novembri 2017), kedy mala maloletá ešte stále len 9 rokov, rovnako ako v čase, kedy bola prvýkrát vypočúvaná vo veci dňa 01.03.2018 a taktiež kedy bola aj prvýkrát vyšetrená znalkyňou z odvetvia psychológie K.. N. H., pričom aj pri opakovanom vyšetrení pred K.. O. H. 19.01.2019 mala stále ešte len 10 rokov.

Rovnako tak podľa názoru krajského súdu je potrebné hodnotiť obsah výpovede maloletej aj z hľadiska rozsahu a intenzity traumatizujúcich zážitkov, ktorých bola nielen svedkom, ale aj ich obeťou. Ako bolo aj znaleckým dokazovaním hodnotené a znalkyňou S.. V. považované za sexuálne zneužívanie, maloletá bola nielen svedkom intímneho styku obžalovaného s jej matkou, kedy mal chodiť po byte aj nahý (bez toho, aby bol jej biologickým otcom), či sledovať porno filmy v jej prítomnosti, no súčasne mala byť svedkom aj fyzického, ale aj verbálneho (psychického - nadávky spojené s tým, že patria k rómskemu etniku) napádania matky obžalovaným, na ktorú bola (aj je) citovo naviazaná. Napokon je to aj správanie sa obžalovaného k maloletej počas situácii, kedy s ním bola sama v byte - okolnosti násilného vynútenia si u maloletej orálneho styku, resp. iných sexuálnych praktík v podobe dotýkania sa proti jej vôli na jej intímnych miestach, resp. keď ju nútil sa dotýkať jeho pohlavného orgánu, čo sa napokon javí aj ako dôvodné podozrenie zo spáchania ďalšieho protiprávneho konania obžalovaným - trestného činu sexuálneho zneužívania (§ 201 Tr. zákona), ktoré však v prejednávanej veci žalované nebolo.

Za danej situácie nie je možné korektné požadovať od svedka maloletej, osoby v predpubertálnom veku, aby po prežití zjavne traumatizujúcich zážitkov - aby vždy (opakovane) každú skutočnosť opísala úplne totožne a rovnako bez toho, aby ihneď v úvode si spomenula na všetky okolnosti skutku, resp. spôsobu správania sa obžalovaného, bez toho, aby neexistovali tzv. „biele miesta“ v určitých častiach jej opisu skutkových okolností, ktoré prežila a ktoré na podnet dopĺňujúcich otázok (v rámci vyšetrenia pred znalcom, bez zachovania zákonom predpokladaného procesného postupu) potom vypĺňa novými skutočnosťami, ktoré v konečnom súhrne môžu obsahovať rozpory.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na závery znaleckého posudku znalkyne z odboru detskej psychiatrie S.. Y. V.. Podľa menovanej znalkyne pri sexuálnom zneužívaní v závislosti od veku dieťaťa môže dôjsť k vytesneniu niektorých momentov, k disociácii a zneužívanie vlastne prebieha alebo všetky tie traumatické udalosti deti spracovávajú inak ako bežné ostatné udalosti. Pri bežných reakciách, pri bežných zážitkoch, funguje explicitná pamäť, čiže dieťa vie pomenovať, čo sa deje, čo zažilo. Pri veľkej traume funguje tzv. implicitná pamäť, kedy si dieťa bude pamätať vôňu, farby, zmyslové pocity, zážitok môže byť veľmi intenzívny, ale táto pamäť nie je spojená s verbálnymi centrami, čiže dieťa nemusí presne pomenovať, čo sa dialo.

Z pohľadu uvedeného práve výpoveď maloletej tieto znaky sprevádzajú - logická štruktúra výpovede maloletej, čo konkrétne jej mal obžalovaný urobiť, je zachovaná - a súčasne opakovane vypovedá o dôležitých detailoch, ktoré mohla vnímať len ako priamy účastník ňou opísaných situácií - pipík bol veľký, bol tvrdý, nemohla dýchať, lebo si na ňu celou váhou ľahol, pipík smrdel za močom, vyteklo niečou biele, vzdychal pri tom - čo s prihliadnutím na jej vek, je málo pravdepodobné, aby maloletá bez toho, aby takúto udalosť skutočne aj reálne prežila, by vedela aj opakovane opísať.

Tieto skutočnosti súčasne zásadne spochybňujú argumentáciu obžalovaného v odvolaní, že maloletá sa to mohla aj všetko vopred naučiť, resp. byť na to navedená inou osobou. Okrem uvedeného, bolo totižto preukázané, že v deň, keď prvýkrát maloletá povedala babke ako sa k nej obžalovaný správal a tá to ihneď oznámila dcére O. J., ktorej to maloletá potvrdila a ešte v tento deň bola pred vyšetrovateľom vypočutá. Jej matka zjavne ešte v tom čase bola v kontakte s obžalovaným, čo plynie aj z textovej komunikácie s maloletou a babka Z. E., predsa nešla s maloletou na políciu, ale ešte v deň (pred) výsluchom maloletej dôrazne žiadala svoju dcéru, aby jej vysvetlila, čo to má všetko znamenať, aby okamžite tieto jej tvrdenia riešila.

Na druhej strane je treba priznať, že popis dejovej línie maloletou sa s opakujúcimi vyšetreniami a s tým spojenými opätovnými vyjadreniami k veci zjavne nezhoduje v množstve detailov, na ktoré obžalovaný v rámci obhajoby poukázal, odkazujúc pritom aj na závery znalkyň K.. H. a K.. H..

Preto je podstatné hodnotiť všetky vyjadrenia poškodenej k prejednávanej veci aj z pohľadu plynutia času, pred K.. H. po dvoch mesiacoch po prvotnej výpovedi pred vyšetrovateľom, rovnako tak pred K.. H. po ôsmich mesiacoch od ostatného vyšetrenia (pred K.. H.) a štrnástich mesiacoch od samotného skutku, ktorý na nej mal byť spáchaný. Taktiež aj pred znalkyňou z odvetvia psychiatrie S.. Y. V. cca po pol roku od ostatného vyšetrenia pred (K.. H.) a skoro dvadsiatich mesiacov, kedy sa mal skutok stať a napokon pri vyšetrení pred K.. H. E., znalkyňou odboru psychológie Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o., Nové Zámky dva roky potom, čo sa skutok stal a opäť cca päť mesiacov po poslednom vyšetrení (S.. Y. V.), kde krajský súd zistil, že poškodenej v rámci svojich vyjadrení bola vždy tzv. zorientovaná v čase a priestore - logická štruktúra obsahu jej vyjadrení - bola totožná - bez zásadných rozporov týkajúcich sa skutkových okolností, ktoré sa preniesli aj do skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Poškodenej totižto zhodne opisuje postupnosť (chronológiu) nedobrovoľných fyzických kontaktov s obžalovaným, kedy proti jej vôli a za použitia násilia ju rôzne ohmatával na intímnych miestach - prsiach, či medzi jej nohami, resp. ju násilím donútil k orálnemu styku - pohlavný úd jej dával do jej úst, pričom ona sa tomu bránila, vždy sa ho snažila z úst vytiahnuť s dôrazom na to, že to sa neudialo v jeden deň. Príkladom pri opise týchto udalostí opakovane uviedla, že v deň, kedy ju mal násilím donútiť k orálnemu styku, bola chorá, preto nešla do školy, čomu zodpovedá aj lekárska správa jej ošetrojúcej lekárskej.

Bez zásadných rozporov opakovane chronologicky opisuje, aj za akých okolností a komu to oznámila. V prvom rade babke Z. E. a z jej podnetu matke O. J., ktorej to prvýkrát opísala cez textovú aplikáciu

Messenger, a následne otcovi S. J., čo bolo aj výpoveďami posledne menovaných svedkov a listinnými dôkazmi (fotokópie textovej komunikácie medzi poškodenou a matkou) verifikované. Logicky tiež vyznieva jej vysvetlenie, prečo to neoznámila, ihneď (prítom to, že ju mal obžalovaný obchytávať v kúpeľni, sa matke zdôverila, ešte pred tým, ako si násilím vynútil orálny styk, čo sama O. J. potvrdila), ale až po tom, čo s ním už od decembra 2017 nebývali a prečo to povedala najprv babke, resp. prečo sa s tým zdôverila aj triednej učiteľke v škole. Naopak tvrdenie znalkyne K.. H. o tom, že sa s tým mala zdôveriť (vyslovene pochváliť) aj kamarátkam v škole, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže táto informácia, ktorú sa mala dozvedieť od školskej psychologičky pri náhodnom stretnutí, nebola žiadnym dôkazom overená.

Na druhej strane maloletej zjavne tzv. „odľahlo, že s tým konečne mohla vyjsť von“, niekomu sa zdôveriť, predovšetkým dospelým osobám, u ktorých cítila dôveru, čo vysvetľuje jej suverénny prejav pri výsluchu pred vyšetrovateľom a vyjadreniach pred znalkyňami K.. H. a K.. H.. Rovnako tomu potom zodpovedá aj jej prejav s podstatným odstupom času pred znalkyňami S.. Y. V. a K.. H. E. už aj „uzkostlivý, plačlivý“, keď mala opätovne o tých udalostiach vypovedať, sťažujúc sa, že ako si môže na všetko úplne pamätať, keďže jej už skôr menované znalkyne vyčítajú, že si to asi vymýšľa.

Krajský súd má zato, že pri opise násilného správania sa obžalovaného maloleťou tak, ako sa to malo stať a jej snahy brániť sa - nie je možné si predstavovať nejaký agresívny súboj medzi sebe rovnými - sexuálnym násilníkom a obeťou - kde nešlo len o zásadný rozdiel vo veku a fyzickej zdatnosti medzi nimi, ale predovšetkým o ich vzájomné postavenie - obžalovaného - osoby dospelšej, žijúcej s maloleťou v spoločnej domácnosti ako životný partner jej „matky“, na ktorú bola (a je) intenzívne citovo naviazaná, s jeho postavením v tom čase v domácnosti ako „hlavy rodiny“ - a maloletej - ktorá sa podriadila tomuto stavu a rešpektovala vôľu matky s označeným postavením obžalovaného v spoločnej domácnosti tak, ako to konštatovali v obsahu svojich znaleckých posudkov aj znalkyne S.. V., K.. E. a napokon aj K.. H. a K.. H.. Aj z tohto pohľadu je potom potrebné hodnotiť následne správanie sa poškodenej po skutku a potom čo sa konečne mohla s tým, čo sa jej stalo a ako sa k nej, ale i k nim spolu s matkou obžalovaný správal, niekomu zdôveriť.

Napokon bez uvedenia preskúmateľných dôvodov obe znalkyne K.. H. a K.. H. aj keď mali k dispozícii celý vyšetrovací spis, zrozumiteľne nevysvetlili, prečo pri komplexnom hodnotení všetkých relevantných skutočností plynúcich v tom čase zo zhromaždených dôkazov, boli pre nich zjavne bez významu závery znaleckého posudku S.. M. K. a to hlavne jeho časti, ktorú vypracovala S.. U.-I., kde po sexodiagnostickom a PPG vyšetrení obžalovaného V. I. zistila uňho poruchu koordinácie sexuálnych motivačných systémov, sexuálnu agresivitu tzv. sexuálnu deviáciu, kde existenciu tejto sexuálnej poruchy (sexuálnej motivácie) si obžalovaný ani neuvedomoval a popieral ju a z toho dôvodu je jeho pobyt na slobode pre spoločnosť nebezpečný a z pohľadu pre možnú recidívu takéhoto správania hlavne po požití alkoholických nápojov, kde pod ich vplyvom sa uňho prejavuje odbrzdené (bez zábran) násilné správanie - preto v jeho prípade navrhla uložiť mu, okrem iného ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Pri diagnostikovanej sexuálnej deviácii, konkrétne poruche koordinácie sexuálnych motivačných systémov, znalkyňa S.. U.-I. u obžalovaného nevyhlásila, že do sexuálneho správania sa môžu pridať prvky dominancie, či dokonca sadomasochizmus (ktorý spočíva v ukájaní pohlavného pudu telesným alebo psychickým týraním sexuálneho partnera), kde vzhľadom na prítomnosť tejto odchýlky, pripúšťa v jeho sexuálnom správaní vzrušenie k eroticky nevyladeným objektom, ale aj k sexuálne nezrelým objektom, reaguje prítom na erotické podnety nielen dospelých žien, ale aj mladých dievčat, ale aj násilia, čo zodpovedá zisteniam plynúcim z PPG vyšetrenia, ktoré potvrdzuje prítomnosť sexuálnej agresivity.

Tieto závery znaleckého dokazovania v rámci sexuologického vyšetrenia obžalovaného výpoveď maloletej, opis násilného správania sa obžalovaného voči nej v snahe sa sexuálne uspokojiť, nespochybňujú, ale práve naopak, a to už len z pohľadu, že do samotného sexuologického vyšetrenia si obžalovaný túto vrodennú poruchu sexuálneho motivačného systému nielen neuvedomoval, ale ani nepriznával, čo bol tiež dôvod, prečo znalkyňa zdôraznila v jeho prípade uloženie ochranného opatrenia - ochranného sexuálneho liečenia.

Opierajúc sa o doposiaľ krajským súdom uvedené skutočnosti vo svojom súhrne je možné uzavrieť, že všetky základné atribúty hodnotenia dôveryhodnosti výpovede poškodenej boli teda zachované a krajský

súd nemá pochybnosť o dôveryhodnosti výpovede svedkyne a že opisovala len skutkové okolnosti a udalosti, ktoré skutočne aj prežila bez toho, aby tie rozhodné a podstatné, ktoré sa preniesli do skutkovej vety rozsudku odvolaním napadnutého rozsudku by boli vyplnené skreslenými skutočnosťami, resp. dokonca skutočnosťami vymyslenými, ktoré sa nikdy nestali.

Tomu zisteniu zodpovedajú aj závery znaleckého dokazovania znalkyne K.. H. E., znalkyne z odboru psychológie Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o., Nové Zámky k dôveryhodnosti vyjadrení poškodenej, vypracovaného prakticky po dvoch rokoch od samotného skutku, kedy už poškodenej prešla určitým vývojom a opakovane (trikrát) bola pri predchádzajúcich vyšetreniach traumatizovaná prežitými udalosťami, keďže pri opakovaných vyšetreniach dochádzalo aj k jej sekundárnej viktimizácii.

V súhrne je možné jej závery rekapitulovať tak, že podľa jej zistení je výpoveď maloletej až príliš logicky a realisticky vstavaná, pričom o týchto skutočnostiach vypovedala od začiatku úplne spontánne bez nejakých pochybností bez nejakého zaváhania čo vylučuje jednak skutočnosť, aby si mala zásadným spôsobom vymýšľať tieto skutočnosti, ktoré sa potom preniesli aj do skutkovej vety rozsudku a taktiež vylučujú aj prípadnú manipuláciu s jej osobou, tak aby si mala tieto skutočnosti po na vedení niekým iným vymýšľať.

Napokon aj samotná znalkyňa z odboru detskej psychiatrie S.. Y. V. ako odborne spôsobilá osoba pre takýto záver zistila v prežívaní poškodenej symptómy odôvodňujúce záver o existencii znakov posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá sa jednoznačne spájala s prežitými udalosťami poškodenej v spoločnej domácnosti pri spoložití jej matky s obžalovaným, ale predovšetkým vo vzťahu k prežitým udalosťami spojeným s násilne vynúteným sexuálnym zneužívaním maloletej obžalovaným, čo znalkyňa aj zrozumiteľným spôsobom a v logických súvislostiach vysvetlila tak, že nevznikli o tomto závere rozumné pochybnosti, čo vlastne nenamietal ani obžalovaný.

Súčasne hodnotiac obsah výpovede obžalovaného krajský súd konštatuje, že sa v podstate vyhol akejkolvek konfrontácii so zásadnými skutočnosťami, ktoré sa mu kládli za vinu s odôvodnením, že nič z toho nie je pravda, že si to všetko podľa neho maloleťá vymyslela. Napriek tomu platí, že sám priznal v rámci svojich vyjadrení k posudzovanej veci a to pred matkou poškodenej O. J., že sa mal maloletej dotýkať v oblasti pŕs, ale išlo o nevinnú zábavu pri šantení na posteli, no pokiaľ túto skutočnosť konfrontovala s maloletou, tá jej uviedla, že nebolo to len v oblasti pŕs, ale (a mala to aj fyzicky ukázať), že jej rukou prešiel zhora až (tam) dole, čo svedčí o tom, že maloleťá nebola len pasívna pri tomto protiprávnom konaní obžalovaného.

Na záver neprehliadnuteľným faktom pri hodnotení produkovaných dôkazov z hľadiska naplnenia žalovanej trestnej činnosti je okrem už prezentovaných záverov znaleckého posudku z odboru psychiatrie znalca S.. M. K. v spojení so závermi, ktoré vypracovala S.. U.-I., po sexodiagnostickom a PPG vyšetrení obžalovaného V. I., je skutočnosť, že obžalovaný bol už v minulosti v podstate za totožnú trestnú činnosť súdne trestaný a to rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/168/2011 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/40/2014 zo dňa 22.07.2015, ktorými bol uznaný vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona a pokusu zločinu sexuálneho násillia podľa § 14 ods. 1 k § 200 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorá bola určená na 5 rokov. Táto skúšobná doba u obžalovaného mala uplynúť dňa 22.07.2020 a teda žalovaného skutku v posudzovanom prípade sa mal dopustiť práve počas plynutia skúšobnej doby. Súčasne z obsahu skutkovej vety označeného rozsudku vo vzťahu k pokusu zločinu sexuálneho násillia je zrejmé, že obžalovaný spáchal skutok totožným spôsobom, potom čo si obnažil spodnú časť tela, používajúc násillie voči vtedajšej partnerke tak, že si na ňu sadol a mal vyžadovať od nej, aby ho orálne uspokojila, neváhajúc pritom použiť fyzické napadnutie údermi päšťou do tváre.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd vytvárajú reťaz navzájom sa doplňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139

ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že násilím donútil iného k orálnemu styku a k iným sexuálnym praktikám a spáchal čin na chránenej osobe - dieťaťi.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku zistil, že okresný súd asi nedopatrením nehodnotil skutočnosť plynúcu zo záverov znaleckého posudku z odboru psychiatrie znalca S.. M. K. v spojení so závermi, ktoré vypracovala S.. U.-I., že ovládacie schopnosti obžalovaného v čase spáchania skutku, vzhľadom na zistenú sexuálnu poruchu - sexuálnu deviáciu - hodnotil ako podstatnou mierou znížené, nie však zaniknuté, čo bolo podstatné pre posúdenie naplnenia dôvodov pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby z dôvodu § 39 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona, spáchanie skutku v stave zmenšenej príčetnosti, čo malo následne vplyv na určenie výmery trestnej sadzby a bol aj dôvodom pre zrušenie výroku o treste, keďže došlo v postupe okresného súdu k porušeniu ustanovení Trestného zákona a súčasne uložený trest je preto neprimeraný tak, ako to predpokladá ust. § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd si osvojil argumentáciu okresného súdu v rámci postupu pri určovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v prospech priťažujúcich, keďže nezistil poľahčujúcu okolnosť, ale ustálil, opierajúc sa o trestnoprávnu minulosť obžalovaného priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona, t. j. bol už za trestný čin právoplatne odsúdený.

Okrem toho okresný súd tiež správne hodnotil skutočnosť, že obžalovaný V. I. v posudzovanom prípade už opätovne spáchal zločin (pred tým OS Humenné sp. zn. 2T/168/2011 v spojení s KS Prešov sp. zn. 1To/40/2014) tak, ako to predpokladá ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona a preto v súlade s pravidlom upraveným v tomto ustanovení pristúpil k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 5,8 Tr. zákona, a to k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu (z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby), nakoľko sa opätovne dopustil zločinu. Pri posudzovanom zločine sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2 Tr. zákona je pritom trestná sadzba u trestu odňatia slobody 7 rokov až 15 rokov, kde po jej úprave správne ustálil, že trest ukladal pri trestnej sadzbe 11 až 15 rokov.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Súčasne platí, že najpodstatnejšou skutočnosťou - teda okolnosťou prípadu na strane obžalovaného - zistenou v rámci dokazovania, ktorá mala podstatný vplyv na určovanie predovšetkým jeho výmery, bolo zistenie, že obžalovaný sa tohto konania dopúšťal bez toho, aby mal o tom vedomosť, že konal pod vplyvom sexuálnej poruchy, ktorá zásadným - podstatným spôsobom znížila jeho ovládacie schopnosti.

Z obsahu spisu ako už bolo skôr konštatované, totižto plynie, a to konkrétne zo záverov znaleckého posudku č. 42/2018 znalca S.. M. K. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ktorého súčasťou je aj znalecký sexuologický posudok S.. O. U.-I., znalkyne aj pre odvetvie psychiatria a sexuológia, že obžalovaný sa skutku mu kladeného za vinu dopustil pod vplyvom vrodenej sexuálnej poruchy koordinácie sexuálnych motivačných systémov, sexuálnej agresivity tzv. sexuálnej deviácie, kde existenciu tejto sexuálnej poruchy (sexuálnej motivácie) si obžalovaný ani neuvedomoval a popieral ju a z toho dôvodu je jeho pobyt na slobode pre spoločnosť nebezpečný a z pohľadu pre možnú recidívu takéhoto správania hlavne po požití alkoholických nápojov, kde pod ich vplyvom sa uňho prejavuje odbrzdené (bez zábran) násillné správanie - preto v jeho prípade navrhla uložiť mu, okrem iného ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Zo záverov tohto znaleckého dokazovania potom plynie, že pokiaľ obžalovaný v čase spáchania skutkov konal pod vplyvom tejto sexuálnej deviácie, jeho ovládacie schopnosti boli podstatnou mierou znížené, nie však vymiznuté, za súčasného zachovania v plnom rozsahu schopností rozpoznávacích. Obžalovaný

tak konal tzv. v stave „zmenšenej príčetnosti“, pričom túto vrodenú poruchu sexuálneho motivačného systému si do vyšetrenia pred znalcami nielen že nevedomoval, ale ju dokonca aj popieral, zľahčoval s odkazom na požitie množstvo alkoholu.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného je zrejmé, že obžalovaný sa skutočne dopúšťal závažnej trestnej činnosti, no intenzita zásahu do záujmu chráneného spoločnosťou bola podmienená aj vplyvom duševnej poruchy, ktorou obžalovaný trpel v čase páchania žalovanej trestnej činnosti.

Rovnako je potrebné zvýrazniť podstatnú skutočnosť, že obžalovaný sa tohto konania dopúšťal v čase, kedy si nevedomoval, že koná pod vplyvom tejto sexuálnej poruchy, že túto poruchu má vrodenú a že táto choroba v čase, kedy páchal trestnú činnosť, spôsobila to, že mal zásadným spôsobom zníženú ovládaciú schopnosť, aj keď rozpoznávaciu schopnosť mal zachovanú. Inak povedané aj keď mal zachovanú rozpoznávaciu schopnosť, nebol schopný túto skutočnosť rozpoznať (predvídať), že má vrodenú sexuálnu poruchu, pri ktorej má zásadne zníženú schopnosť ovládať svoje správanie sexuálnu motiváciu. Aj keď už bol v podstate za totožnú trestnú činnosť odsúdený (rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/168/2011 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/40/2014 zo dňa 22.07.2015) v rámci uvedeného trestného konania však osoba obžalovaného nebola znalecky vyšetrená, znalcom z odvetvia sexuológie.

Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne, okolnosti za ktorých sa tohto činu dopustil obžalovaný a samotná osoba obžalovaného vedú krajský súd k dôvodnému záveru, že v danom prípade ochranu spoločnosti je možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania, no za súčasného uloženia ochranného liečenia tak, ako to správne vyhodnotil aj okresný súd, a preto podľa názoru krajského súdu boli v posudzovanom prípade splnené podmienky pre použitie mimoriadneho ustanovenia pre zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona.

Podľa § 39 ods. 2 Tr. zákona, súd totižto môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie.

Z citovanej právnej úpravy je zrejmé, že ustálený skutkový stav zodpovedá tejto právnej úprave a napĺňa ju, keďže obžalovaný konal v danom prípade v stave zmenšenej príčetnosti a vzhľadom na jeho zdravotný stav by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania.

Vzhľadom na uvedené bol preto správny a zákonu zodpovedajúci postup okresného súdu ak ukladal obžalovanému aj súčasne ochranné opatrenie podľa § 73 ods. 2 písm. b) Tr. zákona a to ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 7 (siedmich) rokov.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku za nedôvodné a súčasne dôvody, pre ktoré krajský súd v danom prípade postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku a zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku, (pri zachovaní v platnosti zostávajúcich výrokov rozsudku týkajúcich sa ochranného sexuologického liečenia ústavnou formou a ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou, vrátane výroku o náhrade škody) a sám na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom rozsudkom rozhodol tak, ako je to uvedené v jeho výroku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.